

ne pogleda beg tako svojega sina. Začuden hoče vprašati: »Kdo si?« Pa ga preseneti mož z vprašanjem?

»Deček, čigav pa si?«

Glas — kaj ni iz nočnih sanj? Trese se kakor v pričakovanju... Neka obmama zvrtili Mahmudu glavo. Toda zavé se smešnosti položaja: To je njegov suženj, ki izprašuje svojega gospodarja... Ponosi se: »Jaz sem begov sin — in ti si suženj, ki ga je poslala moja teta.«

Oni je razumel. Žar v očeh mu ugasne, skloni glavo in vzdihne: »Begov sin!... Oprosti! Nisem videl obleke in orožja; videl sem samo obraz in sem mislil, da stoji pred menoj Matjažek.«

»Matjažek...« Mahmud se strese. Kaj ga ne kličejo osebe iz sanj s tem imenom? Suženj pojasni: »Matjažek je moj sin, ki so mi ga uropali Turki; bil bi ravno tvoje starosti.«

V Mahmuda udari nekaj nevidnega: Temu je bil odpeljan deček, on pa je trdil takrat, ko je prišel iz Bosne, da ni Mahmud... Jeza se dvigne v njem na sužnja, reveža, ki misli, da je sin bogatega bega iz Valjeva njegov sin. Mrko reče Mahmud:

»Osedlaj mi, suženj, onega konja!« In odhiti iz konjušnice.

(Dalje prihodnjič.)

J. E. Bogomil:

Črevljarjev sin.

Le pogledjte ga, Jožka!

Črevljarjev sin je. Zato ima pa vedno raztrgane črevlje.

Do lani ni bilo to še nič hudega. Okrog doma je lahko skakal tudi bos. Če ga je zeblo, je skočil za peč, pa se je pogrel. Ko se je pa pogrel, je spet skočil ven, pa spet na peč...

Prišla so pa leta, ko je moral Jožek v šolo. Drugi so bili lepo obuti, Jožek pa z raztrgano obutvijo.

Brž so vpili za njim poredni tovariši: »Lejte ga! Oče črevljar, fant pa v takih črevljih!«

Prišla je mokrota in je silila v obuvalo; tudi mraz je silil do nog, kjer je mogel.

Jožkov oče je bil črevljar. Pa dober črevljar. Doma je imel dovolj dela, pa je hodil še po hišah. In tako se je zgodilo, kakor se zmeraj godi: krojačevi otroci imajo raztrgano obleko, črevljarjevim otrokom gleda palec iz črevlja in kovačev konj je najslabše podkovan.

Ko je pokazal Jožek očetu svoje črevlje, je dobil odgovor: »Koliko boš pa plačal?«

»Hm!«

»No, koliko? Reci!«

»Saj nič nimam.«

»Za tak denar pa jaz ne delam.«

»Kaj bode pa v šoli rekli?«

»Kar hočejo. — Sam jih zašij!«

»Ko pa ne znam!«

»Čakaj! K meni sedi!«

Jožek se je vsedel, in oče mu je pokazal, kako se črevlji krpajo. Potem je Jožek poskusil. Počasi je šlo. Nekaterikrat je bilo vse narobe. Dobro je bilo samo to, da je imel za poskušnjo tak črevelj, ki je bil že popolnoma doslužil. Za vajo je bil dober.

Polagoma se je pa Jožek le privadil. Zakrpal si je vse črevlje. Za kos kruha pa celo svojim tovarišem. Zdaj je pa on kazal za drugimi, če so imeli raztrgane črevlje. Tudi s peči in na peč mu ni bilo treba več tolikrat skakati. Če je pa po šolskih stopnicah in veži pokalo, so vsi vedeli: »Jožek je; spet ima nanovo podšite in podkovane črevlje!«

Od takrat pa črevljarjev sin ni več nosil raztrganih črevljev.

